

stituebat per sanitatem, quam naturae trahebat. Et ideo poterant in ea stare simul donum hoc iustitiae originalis, & debitum remorum contrahendi originales peccatum absque eo quod unum excluderet aliud, vel ab altero excludererur.

Ad VII. Quanvis admittatur loquio Patrum in sensu, quo explicant Adversarii, nihilominus etiam importatur rationis usus, qui fuit in Joanne Baptista, quanvis non fuerit, ut ajunt per modum habitus, sed per modum actus. At hoc posito, quis contendere poterit in B. Virgine idem donum fuisse perfectius, & excellentius, afferendo, illud fuisse non per modum actus tantum, sed etiam per modum habitus? Et hoc, vel eo magis, quia ex altera parte Patres aliqui hoc idem quod nos affirmamus, afferunt, & rationes, quas nos attulimus evincent.

Ad VIII. Occurrat Suarez, dicendo, duplum intelligi posse hanc sanctificationem per propriam dispositionem; primo modo, ut sit dispositio praeparans subiectum ad receptionem habiebat; & tunc dispositio non efficiens ab habitu, quia potius habitus infunditur, quia dispositio effecta est non ut efficiatur: secundo modo, ut sit dispositio, non praeparans, sed perficiens, & consummans sanctificationem; & hæc dispositio procedit ab habitu, seu a principio intrinseco, quod in B. Virgine præsupponitur. Catus Author dicit, quod affirmari possit, B. Virginem fuisse sanctificaram per propriam dispositionem posteriori modo, ut patet, & etiam priori, quatenus hic est magis accommodatus viatoribus, qui ratione utuntur, & ad maiorem pertinet perfectionem; quia qui se ad gratiam disponit, quodammodo se sanctificat, & cum divino auxilio, est sibi aliquo modo causa gratiarum; quod quidem maiorem perfectionem importat, quam ex habitu, vel solum ex auxilio primum actum elicere.

Ad IX. Archangelus Gabriel, quando B. Virginem salutavit, eamque dixit gratia plena, non loquebatur de plenitudine consummata, sed de plenitudine sufficiens, ut fieret Mater Dei; ita pariter B. Virgo fuit in sua prima sanctificatione

plena gratia, sed non plenitudine consummata, sed sufficiens, ad dispositiōnem, ut esset mater Dei. Tres enim plenitudines gratiarum distinguuntur in Sanctissima Virgine, quarum unam consequuta est in prima sui sanctificatione, alteram vero in Filii sui Concepcione, aliam denique, quando ingressa est ad gloriam. Ex his tertia tantum fuit consummata, duæ vero antecedentes sufficientes tantum dicuntur.

Ad X. Bernardus loquitur de puritate B. Mariae Virginis, quæ quidem fuit semper in statu augmenti, non per recessum a contrario, sed per accessum ad summum purum, ut dicunt Patres. Et in hoc sensu non egit purificatione, quia ab impiro, cum quo nunquam fuerat, non recedebat; sed magis in dies ad summum purum accedens purificata est, hoc est purior facta est. Si igitur ob puritatem, quam habuit in Concepcione Filii, dicitur, quod somitem non haberit, quia eandem puritatem habuit in prima sui sanctificatione, licet non ita intensam, etiam tunc, dicendum est, peccati somite caruisse.

Ad XI. dicitur, quod Christus peccati somitem non habuit, nec habere poterat, quia per carnalem conjunctionem conceptus non fuerat; B. Virgo tamen habere poterat, propter seminalem sui conceptionem, sed non habuit, quia in ea extinctus fuit. Et hæc est differentia altera inter Christum, & B. Virginem: quod Christus ideo carebat somite, quia illum nec haberat, nec poterat habere. B. Virgo vero ideo carebat, quia poterat habere, sed non haberat, quia in ipsa extictus fuerat.

Ad XII. Illa omnia, quæ enumerat Beda, & afferit, ea habuisse B. Virginem, quando filium Dei concepit, dicimus habuisse etiam, quando ipsam in primo suæ conceptionis instanti a Deo est sanctificata; hoc tamen discrimine, quod in Concepcione Filii habuit modo excellentiori, & perfectiori, sed hoc non probat, quod non haberit quoque in prima sui sanctificatione, quanvis non ita perfectius, & excellentius.